Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fiți gata !

Scînteia pionierului
ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR
Anul XV nr. 18 (1010) * miercuri 5 mai 1965 * 8 pagini 30 bani

Fluturele-n aripioare
Poartă irizări de soare
Zboară-n jos și zboară-n sus
Pînă-n laba unui urs

Urmărind să-l prindă-n plasă
Lui Dănuț parcă nu-i pasă
Că-ți pierzi vremea în zadar
Să pui ursu-n... insectar !

Desen : G. BURSCHI

Drumul spre note bune:

UNDE A PLECAT BONDOCEL

Cum-necum, Bondocel a ieșit dintre coperțile cărții unde-l așezase frumos Marcel Breslașu și a plecat. Nu se știa unde !

Unii credeau că s-o fi hotărît în sfîrșit la o meserie și s-a dus s-o învețe. Alții, dimpotrivă, susțineau că nu s-a hotărît și s-a dus să vadă dacă se găsesc mai hotărîți decît el.

L-am întîlnit cu totul întîmplător la școala din satul Căpățîneni, comuna Areț, regiunea Argeș.

Nu-l întreba nimeni cine e, de unde vine, ce caută...

Nici chiar Cican Vasile dintr-a VII-a A, președinte de detașament, vioi, comunicativ și, după cum se știe, foarte atent cu colegii săi. (Acum destul de bine dispus că luase un 9 la geografie).

Nu l-a întrebat nici Moșneguțu Gheorghe din clasa a VII-a B, care a luat în aceeași zi un 8 la limba romînă — ceea ce nu era de fapt o noutate pentru nimeni — și un 8 la chimie. Asta îl bucura în mod deosebit. (Avusese de furcă pe trimestrul II cu niște formule dificile).

Mi se pare că Tănase Marioara din clasa a VII-a A l-a observat, dar de felul ei cam tăcută... n-a zis nimic.

Sprint final

Gaspar Irma, din clasa a VII-a A, președintă de grupă, precis că nu l-a observat. Altfel, cu neastîmpărul din ochii ei verzi, s-ar fi oprit măcar o clipă asupra lui și i-ar fi spus : Mă rog, ce-i atît de greu să te hotărăști ? Iată, cea mai mare parte dintre colegii mei s-au și hotărît. Și drept să-ți spun, s-au oprit „definitiv" asupra unei meserii. Acum, pentru a ajunge la această meserie, învață. Apoi cu un pic de roșeață în obraji — ceea ce face să-i iasă în evidență doi pistrui pe vîrful nasului — continuă : Și eu fac la fel. Eu mă pregătesc pentru o meserie care să înmănuncheze mai multe arte. Îmi place cinematografia. Părinții ar dori să mă fac medic...

Repet, dacă l-ar fi văzut pe Bondocel, așa i-ar fi spus. Așa i-a spus de fapt prietenei sale Tănase Marioara, care nu luase încă nici o hotărîre, iar Bondocel, fiind de față, a aflat. Tot atunci a aflat că Cican Vasile vrea să se facă inginer mecanic, iar Moșneguțu Gheorghe ar vrea să meargă la o școală militară.

Mușat Cristina, din clasa a VI-a B, și Grigoraș Lidia, tot din aceeași clasă, ambele avînd cea mai mică medie — 8, s-au alăturat discuțiilor și au căzut cu toții de acord că meserie frumoasă e aceea pe care ți-ai ales-o. Condiția principală e să te pregătești bine. Și pentru asta, cît ești în școală trebuie să știi cum să-ți folosești timpul. Drumul spre orice meserie trece prin note bune.

Unii însă au mai rămas în urmă. Dar toți sînt hotărîți ca acum, în trimestrul III, să nu uite că sînt în ultimul sprint.

M. CALIN

(Continuare în pag. 6-a)

ȘTAFETA TRADIȚIEI PIONIEREȘTI

Ștafeta... Cine nu știe ce este o ștafetă ? Toată lumea. Pe stadioane nu se aleargă la ștafetă ? Primul care pornește cu ștafeta o predă din mers celui de-al doilea, acesta — celui de-al treilea și apoi o preia al patrulea. Victoria depinde în aceeași măsură de fiecare în parte. Întrecerea însă se desfășoară pe o distanță mică, pe o perioadă de timp foarte scurtă, față de o altă ștafetă pe care am cunoscut-o eu și pe care aș numi-o „ștafeta tradiției pionierești". Această „ștafetă" are un spațiu imens, cuprinde un număr nelimitat de participanți, generații, și durează ani, decenii.

Am cunoscut „ștafeta tradiției pionierești" deunăzi, chiar în „Parcul copilului" din Capitală. Aleile cu nisip șerpuiesc printre rondurile de flori, printre copaci și arbuști. Unii dintre ei sînt abia sădiți, alții și-au deschis umbrela coroanelor. Mulți își aruncă umbra deasupra băncilor. Copacii aceștia parcă se aseamănă cu copiii. Dar nu știți de ce există această asemănare între copacii, arbuștii parcului și copiii

care-l vizitează ? Vă spun eu : ei au fost plantați tot de copii. Aci începe „ștafeta tradiției".

Cîndva, cu ani în urmă, pe terenul acesta au sosit mulți copii, pionieri și elevi din diferite clase ale **Școlii generale de 8 ani nr. 173.** Aveau cu ei hîrlețe și lopeți... Au săpat gropi adînci... Copacii pe care-i vedeți acum robuști, rămuroși erau atunci niște puieți mici, subțiri. Cîți ani au trecut de atunci, de cînd ei au fost plantați ?

În zori, cînd trec spre Uzinele „Grivița Roșie", muncitorii **Ion Duță** și **Mircea Ciorîcă** îi privesc cu dragoste și-i cuprind amintirile. Frumoase amintiri... Ei erau pe atunci pionieri. Văd copacii pe care i-au plantat într-o primăvară ! Ce mari au crescut... Și ei sînt acum oameni de nădejde, muncitori cu o înaltă calificare. Cînd se îndreaptă după-amiaza spre casă, văd în parc alți pionieri. Plantează și ei copaci și flori în rondurile cu pămînt afînat. Simt o mare bucurie, mai că s-ar abate din drum și s-ar amesteca printre pionierii de azi. Ei au fost primii care au plantat copaci și flori pe aici, au întemeiat o tradiție și cei de azi au preluat-o. Ei au pornit însă primii cu această „ștafetă". De-a-

Nicolae BULGARU

(Continuare în pag. 2-a)

Citiți în pagina a 4-a reportajul de la demonstrația oamenilor muncii din Capitală, cu prilejul zilei de 1 Mai — Ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc.

DIN VIAŢA PIONIEREASCĂ

PUTEREA COLECTIVULUI PIONIERESC

Cluj. Aprilie 1965 Locul acţiunii : *Şcoala medie nr. 8 „Nicolae Bălcescu".* Efectivul unităţii : *608 pionieri.* Tema discuţiei noastre : *„POATE SAU NU POATE COLECTIVUL PIONIERESC SĂ INFLUENŢEZE ASUPRA PURTĂRII COPIILOR ?".* La această discuţie au participat preşedinţi de grupă şi de detaşament din toate clasele. Aşadar, să le dăm cuvîntul :

33 de prieteni

În clasa a VI-a D (preşedintă de detaşament — *TĂMAŞ Lucia)* sînt 33 de pionieri. Şuta Eleonora a rămas în trimestrul I corigentă la fizică şi anatomie. Tămaş Lucia a început s-o ajute pe Eleonora. Nu mult timp însă, pentru că Eleonora s-a convins singură că baza însuşirii unor cunoştinţe solide o formează studiul individual. Aşadar, învăţătură serioasă, acasă, la şcoală, împreună cu Lucia verificarea cunoştinţelor. Rezultatul : la obiectele la care căzuse, media 7. Mai era însă şi Ciutan Brumărel care, pe trimestrul I, mergea destul de prost cu învăţătura. Pînă s-a deprins cu un program ordonat de studiu, l-a ajutat Codruţa Precup şi Vereş Mihai, preşedintele grupei. La îndreptarea lor însă, a contribuit un fapt. *De ani de zile există în grupă un obicei : la spectacole — la operă, teatru sau cinematograf — pionierii de aici merg împreună.* Şi, este o mare ruşine pentru un pionier să nu meargă împreună cu ceilalţi la spectacole. Înseamnă că în acea săptămînă colectivul nu-i mulţumit de rezultatele obţinute de el. Şi aşa, săptămînă de săptămînă, colectivul pionieresc verifică cu exigenţă rezultatele la învăţătură ale fiecărui pionier.

Pe trimestrul II, în clasa a VI-a D, cei 33 de pionieri au promovat cu toţii.

Ce ştim, ce nu ştim, şi... fără reciprocitate

Ştim că în clasa a VII-a C (preşedinte de grupă — *JUCAN Viorel)* încă de la începutul anului şcolar, pionierii, cunoscîndu-i pe cei slabi, şi-au propus să fie mereu atenţi cu ei, să nu-i lase să se lenevească, să le ceară socoteală pentru fiecare notă proastă primită. Chifor Livia şi Rusu Ana Maria au rămas, pe primul trimestru, corigente la cîte un obiect. Aceste două pioniere au refuzat cu... „demnitate" ajutorul colegilor lor şi au căzut cu... mai puţină demnitate.

Mai ştim că Iancu Daniel, băiatul cu media generală 9,25 pe trimestrul II, cel care a cîştigat locul I pe oraş la concursul de chimie, e prieten cu Henz Traian. Henz are media 8 la purtare, şi-i corigent la matematică, fizică, chimie. Şi mai ştim ceva : Henz are mare influenţă asupra lui Iancu. Nu invers !

În cazul acestei „prietenii" *colectivul pionieresc n-a ştiut cum să intervină,* influenţa rămînînd fără reciprocitate. Sau mai exact: un copil indisciplinat şi leneş poate influenţa un... pionier fruntaş !

Nu-i ciudat ?

Bucuria noastră, greutăţile noastre

Corha Marinel din clasa a VI-a A a venit anul trecut, în clasa a V-a din satul Tămaşa. Era retras, sfios şi timid şi nu reuşea să obţină medii mai mari de 6 şi 7. Aici i-a cunoscut pe Roşca Doina, Herman Vera, Olaru Mariana, Ornescu Dorel, Şuran Nicolae, Bălan Floarea, toţi copii buni la învăţătură. Colegii lui i-au oferit prietenia şi, prin exemplul lor, l-au determinat să iasă din zona mediocrităţii. Acum, în catalog, în dreptul numelui lui sînt numai medii de 9 şi 10. Iar colectivul clasei înseamnă pentru el mulţi şi adevăraţi prieteni. Corha îşi iubeşte şi respectă colegii. De ce ? Anul trecut, cînd a venit el, în clasa a V-a A a găsit acolo, printre alţi copii buni la învăţătură, pe Mierlaş Romul. Anul acesta, în primul trimestru, Romul s-a împrietenit cu Roth Abraham, repetent şi indisciplinat. Notele lui Mierlaş scădeau vertiginos. Colectivul pionieresc a intervenit la timp : i-a atras atenţia lui Romul într-o adunare că, colegial ar fi ca el, Romul, să-l ajute pe Roth să promoveze măcar anul acesta şi nu invers. Ce s-a petrecut atunci cu Romul, nu-i greu de ghicit, judecînd după notele lui care sînt acum bune. Dar pionierii de la a VI-a A au şi necazuri : din 31 de pionieri cîţi sînt în clasă, au promovat doar 29. Le este încă greu să lucreze cu Roth, Trincă Ion, Schwartz Gheorghe, Chereches Constantin, care repetă clasa. Şi dacă Tătaru Alexandru şi Cioanca Doina, care erau slabi la învăţătură în trimestrul I, ajutaţi de Roşca Doina s-au îndreptat, rămîn încă cei patru care repetă clasa, şi care fac multe necazuri şi la disciplină colectivului de aici. Dacă în cîteva situaţii (Corha şi Mierlaş) colectivul pionieresc a ştiut să intervină şi intervenţia lor a fost pozitivă, în „cazul" celor 4 repetenţi n-a găsit încă soluţia. Mai aveţi un trimestru, pionieri dintr-a VI-a A ! Poate ajungeţi la sfîrşitul anului să vă strîngeţi mîinile prieteneşte pentru că aţi promovat cu toţii !

Unde-i Doru cel bun la învăţătură ? Eugen e un „inteligent"

În clasa a V-a A (preşedintă de detaşament — *GRIGORE Lucia)* sînt 35 de pionieri. Cei mai mulţi copii de aici sînt colegi din clasa-ntîi. Se cunosc deci foarte bine. Toţi îşi amintesc de un coleg, Steopan Doru care din clasa I pînă în clasa a IV-a a fost un elev foarte bun la învăţătură. Acum nu mai este. În schimb, Fetu Marcel a trecut de la medii de 6 — la medii de 9.

Despre Eugen Cantemir toţi colegii susţin într-un glas că este un băiat inteligent. Are medii de 8, 9 şi 10. O fi ! Se poate. Dar cum se împacă oare 10 cu 3 şi cu 4 la botanică, sau un 10 cu 5 şi cu 6 la matematică ? Toane, învaţă după toane, veţi răspunde poate unii dintre voi. Dar e normal, e bine să se întîmple aşa ? Ba mai mult : Eugen e şi foarte indisciplinat, se bate cu colegii, vorbeşte în timpul orelor. Şi-a selecţionat şi admiratori : pe Militaru Dan. El se străduie să-i semene. Nu la note, la indisciplină.

Cu toate astea, Samfir Lucia, preşedinta grupei, ne-a asigurat că, la ei, colectivul este închegat. Ne-a adus şi argumente : de multe ori, la adunările lor, sînt invitaţi şi părinţii. Că foarte mulţi copii învaţă bine, că Eugen este, în ciuda tuturor faptelor un... *inteligent* (uitasem să vă spun : „inteligentul" are media... 9 la purtare, pe primul trimestru, iar pe al doilea trimestru... 8 !).

Tu ce părere ai, Felicia, despre colectivul pe care-l conduci ? Dar voi, Deniţiu Anca, Vrabciu Cecilia, Şerban Ana Maria, Dan Militaru, pionieri buni, mîndria clasei ?

28 din 29. Cei cu medii de 10. Valentina şi Cristina

În clasa a VII-a A, din 29 de pionieri au promovat 28. Este, fără îndoială, un rezultat bun. Mai ales dacă la aceasta mai adăugăm faptul că Diaconu Florin şi Ghiurfelian Florin au numai medii de 10. Că Miclescu Lucia şi Surdu Adriana sînt foarte bune la învăţătură.

Dar, nedumerirea noastră e alta. Judecaţi şi voi : Gherman Valentina, a promovat pe primul trimestru. Pe al doilea însă a rămas corigentă la fizică şi matematică. Pop Cristina are numai medii de 10. La matematică a rămas corigentă !!! Iar Gheţ Monica, fetiţa care în clasele a V-a şi a VI-a a fost o elevă foarte bună la învăţătură, este acum o elevă de 5 şi 6. Pionierii explicau scăderea Monicăi prin aceea că acum Monica ia lecţii particulare de pian, de franceză, engleză şi germană. Dar au discutat pionierii, colegii Monicăi şi cu ea ? Au sfătuit-o să renunţe măcar la una din lecţiile care o solicită mai mult, ocupîndu-i orele de studiu pentru şcoală ? E bine să fii un om multilateral pregătit. Dar nu e bine să fii un mediocru... multilateral ! Înseamnă că de fapt nimic nu-i profund la un astfel de om. Vrea oare Monica să fie un asemenea om ?

Am discutat azi despre felul în care colectivul pionieresc poate interveni în comportarea copiilor. Esenţial este ca acest colectiv pionieresc să se cunoască bine, să ştie cu fiecare în parte cum trebuie să procedeze, cînd vrea să ajute pe cineva. Mai e important ca felul de comportare al celui de lîngă tine să nu-ţi fie indiferent. Să te intereseze colegii în mijlocul cărora trăieşti, bucuriile şi necazurile lor. *Aceasta înseamnă FORŢA COLECTIVULUI.*

Elena SKIBINSKI

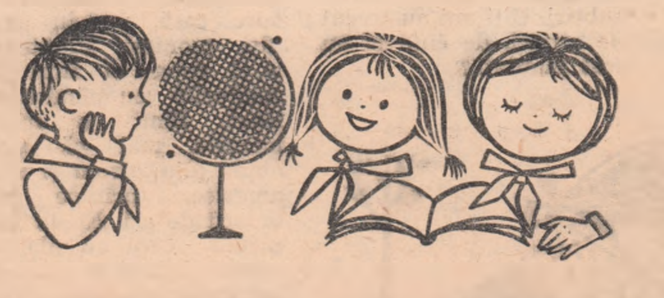
Pionierii Marin Marian şi Vasile Dumitru, ambii din clasa a V-a de la Şcoala generală de 8 ani nr. 166 din microraionul Giuleşti, sînt ameninţaţi cu corigenţa la mai multe materii. Activul pionieresc îi trage la răspundere sfătuindu-i să se apuce serios de învăţătură.

ŞTAFETA TRADIŢIEI PIONIEREŞTI

(Urmare din pag. 1-a)

tunci ea a fost predată şi continuată. Parcul s-a îmbogăţit, numărul copacilor şi florilor s-a înmulţit.

Tot ei — Ion Duţă şi Mircea Ciorîcă — au fost printre primii pionieri care vizitau în fiecare an Uzinele „Griviţa Roşie". hotărîndu-se apoi să devină muncitori aci. Dar iată că şi elevii de azi au preluat această obişnuinţă, devenită tradiţie. Tinerii muncitori nu s-au mirat de loc cînd în ateliere au venit pionieri de la aceeaşi şcoală la care învăţaseră şi ei să viziteze Uzinele „Griviţa Roşie". S-au apropiat de ei şi le-au pus zeci de întrebări despre munca lor, s-au interesat de ceea ce lucrează. Pionierii **Pană Tiberiu** şi **Stanciu Laurenţiu** din clasa a VIII-a A s-au hotărît să le urmeze exemplul, să preia această „ştafetă" şi s-o ducă mai departe, adică să sosească în uzină cu

o meserie bine învăţată, s-o profeseze cu dragoste.

— Cînd eram ca voi — a întrebat Ion Duţă — aveam la şcoală un cor. Aţi dus mai departe şi această „ştafetă" ?.

Curiozitatea lui a fost satisfăcută. S-a bucurat nespus cînd a auzit că această „ştafetă" a fost îmbogăţită cu o grupă folclorică, echipă de dansuri... Prima formaţie a luat premiul I pe Capitală la concursul tradiţional artistic al pionierilor, echipa de dansuri, premiul II şi corul, premiul III.

— Bravo, copii ! Vă felicităm, au zis foştii pionieri.

De curînd, elevii Şcolii generale de 8 ani nr. 173 au luat în îngrijire patru străzi pe care s-au obligat să le îngrijească, să le înfrumuseţeze. **Moraru Viorica**, din clasa a IV-a C, a fost prima care a văruit patru copaci de pe strada pe care locuieşte şi în jurul lor a plantat flori. Le udă în fiecare zi şi ele devin tot mai frumoase.

Flori. În fiecare colţ flori, în parc flori, pe stradă flori.

„Ştafeta tradiţiei", a frumosului, a hărniciei, care durează ani, decenii, cuprinzînd un număr nelimitat de participanţi e transmisă la Şcoala generală de 8 ani nr. 173 din generaţie în generaţie, mereu mai bogată, mereu mai vie.

CUM NE COM-POR-TĂM

În drum spre școală, cîțiva pionieri au întîlnit o bunicuță care, sub povara anilor și a sacoșei prea încărcate are nevoie de ajutor, și ajutorul nu a întîrziat să vină.

Nota... zero la purtare

ADI APUCĂ PE UN DRUM GREȘIT

Da, ăsta este adevărul. Adi a părăsit drumul cel drept, pe care mersese alături de toți ceilalți colegi pînă pe la începutul clasei a VI-a, și a apucat-o anapoda.

Cu un an și ceva în urmă, profitind de faptul că părinții lui nu se interesau prea mult cum își petrece timpul, cum învață și ce note ia, Adi s-a împrietenit cu niște tineri ceva mai mari, niște cheflii și scandalagii fără o ocupație precisă. „Prietenii" l-au învățat să fumeze, să bea, i-au spus, printre altele, că școala e pentru „fraieri", nu pentru „băieți deștepți și iscusiți" care se descurcă și fără prea multă învățătură de carte. Și, fără să asculte sfaturile colegilor și ale tovarășilor profesori, Adi a început să lipsească de la școală, petrecîndu-și timpul cu noii săi „prieteni". În catalog se adunau absențele și notele proaste una după alta. Adi a rămas repetent.

Acest insucces, în loc să-i stîrnească ambiția și să-l facă să se apuce serios de învățătură, Adi l-a folosit ca pretext: „Cartea nu-i de mine. Eu am să mă descurc și fără ea" — și-a spus el.

Apoi, anul trecut, a luat din haina tatălui său 180 de lei și a petrecut, pe la Baia Mare și Satu Mare, cu unul din „prieteni", cîteva zile.

MIHAI I SE ALĂTURĂ

De aceeași vîrstă cu Adi, Mihai îi seamănă în multe privințe. Cu învățătura scîrțîie rău de tot, cu disciplina se afla tot timpul în conflict. „Mirosind" că Adi a avut o „aventură" și arzînd de nerăbdare, atît s-a ținut de capul lui, pînă acesta i-a povestit totul. Mihai s-a arătat entuziasmat și, pe loc, i-a propus lui Adi să fie „prieteni la cataramă" și să hoinărească împreună. Bucuros, Adi i-a primit „prietenia". Drept dovadă, s-a scotocit prin buzunare și i-a întins un chiștoc de țigară. Mihai n-a refuzat.

Cînd se gîndea la țigări, la vin, la călătorii, la „independență", îl apuca așa, un fel de amețeală...

LANȚUL ABATERILOR

Și... ce-a urmat?

Cei doi au început să lipsească cu nemiluita de la școală. V-am spus că se credeau niște băieți „formidabil de deștepți și descurcăreți". Cînd mama lui Adi l-a trimis la moară cu un sac de grîu, cei doi prieteni, de comun acord, l-au vîndut. Iar cu banii... Vă închipuiți ce au făcut cu ei. Pe urmă, după ce i-au terminat, ca să facă rost de alții, au „împrumutat" de la moara satului 25 kg de porumb și 10 de făină, un ham de la cooperativa agricolă de producție, 10 ventile de la bicicletele colegilor. Adi și-a vîndut ghiozdanul. Mihai — haina...

Și cîte, cîte altele n-au mai făcut cei doi, numai ca să aibă bani de țigări și vin!...

VĂ ÎNTREBĂM: UNDE VREȚI SĂ AJUNGEȚI?

Se-nțelege că elevii și tovarășii profesori de la această școală au luat din vreme atitudine față de abaterile celor doi. Cazul lor a fost discutat în clase, ba chiar și în fața tuturor elevilor școlii. Li s-a scăzut nota la purtare. Tovarășul director, diriginții de la clasele în care învață ei au mers și au stat de vorbă cu părinții lor. Aceștia au promis că se vor ocupa mai îndeaproape de copiii lor.

Acum, cînd nici una dintre aceste strădiunțe n-a dat vreun rezultat, cînd repetenția bate la ușile lor, îi întrebăm pe această cale: unde vreți să ajungeți, Adi și Mihai? Vă dați seama pe ce drum ați apucat, unde vă poate duce acest drum dacă nu vă veți opri cît încă mai e timp?

V-am povestit, dragi copii, despre abaterile săvîrșite de doi elevi de la Școala generală de 8 ani din comuna Apa, regiunea Maramureș: Adi C. din clasa a VII-a A, și Mihai G., din clasa a VII-a B. Despre comportarea celor doi, am solicitat și cîtorva locuitori ai comunei să-și spună părerea:

ELEȘ ATTILA, dirigintele clasei a VII-a A: Din partea noastră, a elevilor și corpului didactic din școală, s-au depus mari eforturi pentru îndreptarea celor doi. Dar, din păcate, toate strădiunțele noastre au rămas fără rezultat. Dacă Adi și Mihai nu vor înțelege să devină elevi disciplinați și silitori la învățătură și să termine cu bine școala, mai tîrziu vor regreta mult de tot. Dar atunci s-ar putea să fie prea tîrziu.

MIHAI APAN, președintele Sfatului popular comunal: sînt mîhnit că, printre sutele de elevi din comuna noastră, care învață și se străduiesc să devină oameni folositori societății noastre socialiste, se află și astfel de exemple. Dacă vor să recîștige stima și prețuirea noastră, a tuturor, grija noastră atentă față de copii, cei doi trebuie urgent să se-ntoarcă pe drumul cel bun. Profesorii, colegii, oamenii din comuna noastră sînt gata să-i ajute.

VASILE MARINESCU, cooperator: Ca părinte, sînt bucuros că am reușit să dau copiilor mei o educație bună, obișnuindu-i să fie modești și respectuoși față de cei vîrstnici, să considere munca ca o cinste. Cred că un rol deosebit în îndreptarea lui Adi și Mihai îl pot avea și părinții lor, care ar trebui să se preocupe mai mult de ei.

IAR ACUM, ÎN ÎNCHEIERE, VĂ RUGĂM, DRAGI COPII, SĂ NE SCRIEȚI LA REDACȚIE, SĂ VĂ SPUNEȚI ȘI VOI PĂREREA ASUPRA COMPORTĂRII LUI ADI ȘI MIHAI — ELEVII DESPRE CARE V-AM VORBIT ÎN RÎNDURILE DE MAI SUS — SĂ-I SFĂTUIȚI ȘI VOI CE AU DE FĂCUT. POATE CĂ ÎN FELUL ACESTA VOM REUȘI SĂ-I FACEM SĂ-ȘI ÎNȚELEAGĂ GREȘELILE.

C. DIACONU

Au cuvîntul cititorii

COMPORTARE NEDEMNĂ

Cu toate că noi, cei din clasa a VIII-a nu mai sîntem cu toții pionieri, ci utemiști, citim cu atenție „Scînteia pionierului". Articolul „E și mașina noastră" l-am citit în comun și am fost atît de indignați de comportarea celor cîțiva pionieri, încît am hotărît să ne exprimăm părerea în legătură cu această întîmplare.

Socotim rușinoasă și nepionierească comportarea pionierilor care au distrus mașina. Ei știau doar că mașina era un bun obștesc. Cum de le-a trecut prin minte să-l distrugă? Lucrul acesta nu-l putem înțelege și dacă am fi fost colegi cu ei, am fi luat o atitudine cît se poate de severă. Oare așa a făcut colectivul din școala lor?

VASILESCU SMARANDACHE
secretarul organizației de bază U.T.M.,
Școala generală de 8 ani nr. 8,
Curtișoara, raionul Balș

AȘTEPTĂM VEȘTI BUNE

Citind „Scînteia pionierului" ne-a atras atenția în mod deosebit foiletonul „Lanțul obrăznicilor". L-am citit în colectiv și aproape nu ne venea să credem că un pionier se poate comporta astfel. Oare chiar să fi uitat Călin Gheorghe angajamentul pe care l-a rostit cu emoție și convingere (sîntem siguri), atunci cînd a primit cravata roșie? Minunatele condiții de învățătură create de partidul și guvernul nostru, grija pe care ne-o poartă zi de zi, ne obligă să răspundem cu un singur lucru: să fim adevărați fii ai patriei. Prin aceasta noi înțelegem să învățăm și să ne comportăm bine, să ne pregătim să fim destoinici constructori ai socialismului.

Să nu uiți, Călin Gheorghe, că noi, ceilalți pionieri, nu sîntem de acord cu comportarea ta și îți condamnăm faptele. Avem totuși încredere în tine. Cît de curînd, sperăm să citim vești bune despre tine în „Scînteia pionierului", să aflăm că ești demn de cravata de pionier.

Detașamentul nr. 5
al cl. a VII-a,
Școala generală de 8 ani nr. 8,
Arad

SĂ FII ALĂTURI DE NOI

Am aflat din articolul „Lanțul obrăznicilor" lucruri urîte despre pionierul Călin Gheorghe, din clasa a VII-a A, de la Școala generală de 8 ani nr. 13 din Constanța. Și ne-am adus aminte de unii colegi (pe care nu vrem să-i numim, pentru că s-au îndreptat), care ne-au dat mult de furcă. Dar nu ne-am lăsat pînă cînd lucrurile nu s-au îndreptat. Abaterile lui Călin sînt foarte grave. De aceea, ne întrebăm cum a trăit el atîția ani în mijlocul unui colectiv de copii buni, fără ca aceștia să reușească să-l îndrepte? Oare nu trebuie să se gîndească mai mult colegii lui cum să-l ajute? Unul dintre ei a apucat pe un drum foarte greșit! Nu credem că în sufletul și conștiința acestui copil nu există nici un mugure din care să crească ceea ce este nobil și bun în omul nou, omul timpurilor noastre. Iar pe tine, pionier Călin Gheorghe, te chemăm să te alături nouă, să pășim împreună pe drumul nostru pionieresc.

În numele pionierilor de la
Școala generală de 8 ani nr. 2,
Tecuci
CRUDU MIHAI

ACEASTA NU-I ATITUDINE PIONIEREASCĂ

Eu sînt pionier în clasa a IV-a, la Școala generală de 8 ani nr. 4 din Tg. Jiu. Împreună cu ceilalți colegi am citit din „Scînteia pionierului articolul „E și mașina noastră" și am rămas uimiți aflînd despre comportarea celor cîțiva pionieri din Dobîrceni. Și am rămas uimiți, pentru că noi îngrijim cu multă dragoste avutul obștesc. În școală este totdeauna curățenie, păstrăm băncile, îngrijim cu dragoste florile sădite de noi în grădinița școlii. Eu învăț de patru ani în aceeași clasă, dar nu-mi aduc aminte să fi văzut vreun școlar care să scrie pe bănci, să le taie, să spargă geamuri. Dar acestea par lucruri mărunte pe lîngă ceea ce au făcut Petrișor, Ionel, Gheorghiță.

Deși sîntem mai mici, avem curajul să spunem că ei au făcut o faptă urîtă, o faptă care nu trebuie repetată de nici un alt pionier.

LAMBRACHE NICUȘOR

CUM NE COMPORTĂM

PRIMĂVARA ÎN COLOANE

Nicicînd nu adună primăvara mai multe petale ca în această dimineață de mai — prima zi din luna florilor Din toate grădinile, de pe toate străzile le vezi căutîndu-se, tălăzuind, în rînduri nesfîrșite, către un singur loc : Piața Aviatorilor.

Departe, la cîțiva kilometri în urmă, din cele patru puncte cardinale ale Bucureștiului se revarsă încă, necontenit, șirurile de oameni în marile coloane ale demonstranților, pe cînd prima a și trecut pe sub aripile de granit ale statuii aviatorilor.

Prima coloană...

Lor, celor mai tinere vlăstare ale țării, copiilor, le revine cinstea de a deschide marea demonstrație !

Fanfara amuțește. Sînt singurele momente nemarcate de glasul alămurilor : cu pasul viu, cu fețele scăldate în lumină, intră în piață, trec prin fața tribunelor micii trompetiști și toboșari cu cravatele de purpură fluturînd pe bluzele albe ca zăpada.

O lozincă țesută din flori se ridică din coloană, scînteind cunoscuta inscripție : *„Trăiască 1 Mai, ziua solidarității internaționale a celor ce muncesc"*.

Din urmă, ca o grădiniță ninsă, sute de pionieri poartă în mîini ramuri subțiri, bătute cu flori de măr. Alte sute le urmează într-un dreptunghi perfect, fluturînd deasupra capului tot atîtea buchete de albăstrele. Deodată, din mijlocul lor, se desprinde un stol de copii care urcă la tribuna oficială, oferind conducătorilor de partid și de stat buchete de garoafe — expresie a recunoștinței fierbinți pentru condițiile minunate de învățătură, pentru viața lor fericită. Florescu Ileana, Piroș Marinela, Mihăilă Carmen, micuțele pioniere din clasa a III-a care au avut cinstea să înmîneze darul de flori al pionierilor, nu vor uita niciodată aceste clipe !

Din rîndurile pionierilor se înalță sub frunzișul aleilor înverzite cuvinte de mulțumire și de dragoste : „Mulțumim partid părinte pentru zilele-nsorite".

O carte uriașă, deschisă, purtată cu demnitate de brațe pionierești, glăsuiește de grija părintească pe care o poartă partidul copiilor, de înfăptuiri în domeniul învățămîntului : 20 000 săli de clasă construite în numai cîțiva ani, 64 000 000 manuale școlare împărțite gratuit elevilor...

Pe una din cele șase cărți mai mici, ce însoțesc cartea uriașă, o strofă dă glas sentimentelor copiilor, sentimentelor și gîndurilor noastre, ale tuturor :

Din zare cîntece s-adună
Ca un buchet sărbătoresc
Adus de-o țară la tribună
Partidului muncitoresc.

Emoționant este carul alegoric reprezentînd activitățile bogate ce se desfășoară în școli, în casele pionierești, în numeroasele cercuri ce funcționează în palatul lor, al pionierilor. Ștefănescu Dan și Porojan Constantin, iată-i, stau neclintiți, cu căștile la ureche, în fața stației cu butoane și felurite becuri colorate. Se află alături, pe carul împodobit frumos, Rădulescu Cristina, de la cercul de fizică și matematică, Porneală Carmen, de la apicultură, Ristea Sergiu, de la cercul foto — cu aparatul de fotografiat pe umăr. Ei, ca și toți ceilalți care pășesc în rînduri strînse, împreună, umăr la umăr, au adunat de-a lungul trimestrelor buchetele notelor bogate, sînt hotărîți să încheie anul școlar cu rezultate din cele mai bune, se pregătesc să devină constructori de nădejde ai patriei socialiste, așa cum sînt părinții și frații lor mai mari, care urmează în coloană, acoperind în ropotul puternic al pașilor ultimele sunete ale trîmbițelor pionierești, ca de argint.

Aplauze, noi și puternice urale reînnoiesc atmosfera sărbătorească.

Coloana oamenilor muncii pășește în șuvoi necontenit prin fața tribunelor. Cu lozinci care vorbesc de succesele lor în muncă, de hotărîrea de a adăuga, în cinstea celui de al IV-lea Congres al Partidului, noi victorii în cartea de aur a înfăptuirilor lor.

Brațe puternice poartă păduri de steaguri tricolore și roșii, portretele conducătorilor de partid și de stat. Panourile, machetele, carele alegorice ilustrează deosebit de sugestiv munca lor rodnică, cinstesc munca. Se află în coloană metalurgiști de la *Grivița Roșie* — uzină cu vechi tradiții revoluționare, cu trecut glorios — dotată acum cu tehnică modernă, constructori de locomotive și vagoane de la *Uzinele 23 August*, făuritori de anvelope de la *Danubiana*, ale cărei produse sînt prețuite nu numai în țară dar și peste hotare, fiind exportate în 27 de țări.

Necontenit trece coloana oamenilor muncii, trec muncitorii, printre care și părinții pionierilor Bîrdu Ion și Spînu Ana, Vîlcu Paula și Cîmpan Maria, care au trecut înainte cu coloana pionierilor, însoțiți de stolul porumbeilor ridicați în văzduh din palmele micuțe ale copiilor.

Coloana oamenilor muncii este urmată de coloana sportivilor, viguroasă, cu drapele multicolore de mătase, unduind în adierea ușoară. Au pasul dîrz, iar numeroasele exerciții pe care le execută dovedesc siguranță, grație, măiestrie.

Ore în șir a durat grandioasa demonstrație a oamenilor muncii din Capitală, multiplicată prin demonstrații la fel de entuziaste, la Reșița sau Hunedoara, în orașul constructorilor de nave și al marelui combinat siderurgic de la Galați, în vechea și tînăra cetate a Iașilor, sau la Brașov, în cetatea tractoarelor și autocamioanelor românești. Aici, ca și pe toate meleagurile țării, ziua de 1 Mai a fost sărbătorită într-o atmosferă de puternic entuziasm, de optimism și avînt, cu hotărîrea neclintită a oamenilor muncii de a obține succese și mai strălucite în desăvîrșirea construcției socialismului în patria noastră, sub steagul glorios al înțeleptei noastre călăuze, Partidul Muncitoresc Român.

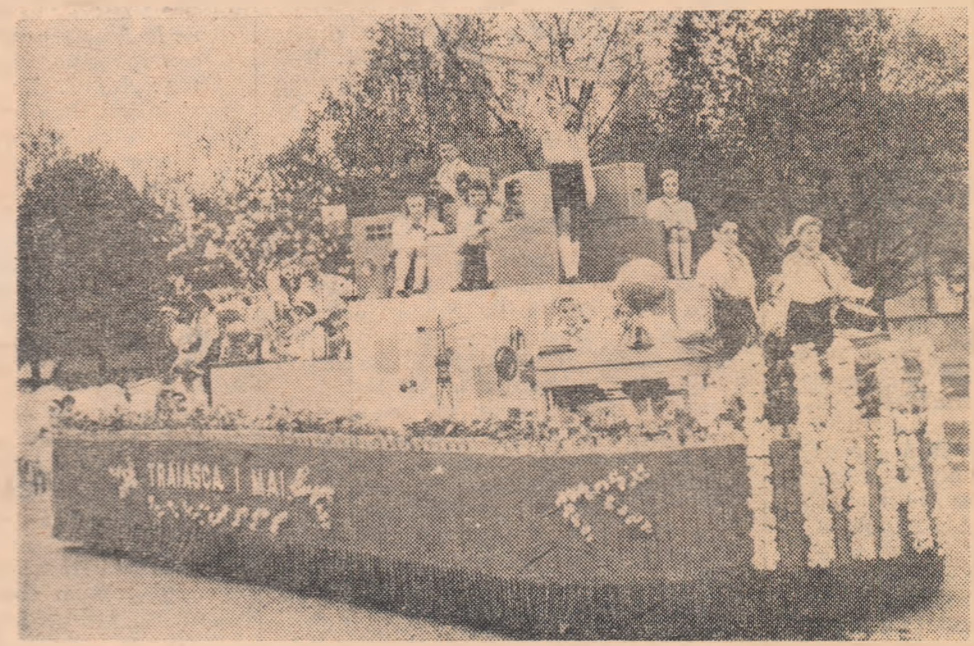
Al. Dinu IFRIM
Fotografii : Gr. PREPELIȚĂ

Masiva coloană a oamenilor muncii, prin fața tribunelor.

Trec pionierii...

Frumosul car alegoric al pionierilor.

TINEREȚE ȘI SĂRBĂTOARE

Bucurie, entuziasm, voie bună.

Fiind, alături de vîrstnici, făurari ai frumuseților care ne împodobesc patria, făcînd-o din zi în zi mai bogată și mai înfloritoare, tineretul a întîmpinat cu elanul caracteristic și cu entuziasm „1 Mai", Ziua solidarității internaționale a oamenilor muncii și „2 Mai", Ziua tineretului.

Același tineret care s-a putut mîndri cu rezultatele obținute la locurile de muncă, în întreprinderi, în școli și instituții de învățămînt, s-a revărsat în șuvoaie de voie bună în parcurile din orașele patriei noastre, pe stadioane și pe estradele special amenajate.

Sărbătoarea succeselor obținute zi de zi în muncă a dat prilejul ca zeci de mii de tineri din patria noastră să-și manifeste dragostea lor pentru tradiție și pentru frumos, în cîntece, jocuri și demonstrații sportive. În cadrul desfășurării primei etape a spartachiadei de vară, pe toate stadioanele și terenuri sportive s-au desfășurat întreceri între mii și mii de tineri.

Numai în București peste 800 de formații artistice de amatori și-au manifestat arta lor. Mii de tineri au oferit, din peste 80 estrade, minunate spectacole în fața a zeci de mii de spectatori. Nelipsiți de la aceste manifestări au fost și cei mici și pionierii. În parcul de cultură și odihnă „Herăstrău" a avut loc în ziua de 2 Mai o captivantă întrecere sportivă între trotinete, triciclete și biciclete.

N-au lipsit nici manifestările culturale la estrada pionierilor și nici tradiționalul carnaval al pionierilor organizat la Palatul pionierilor din București. Acesta, deși la dimensiuni mai mici, poate fi enumerat alături de numeroasele carnavaluri ale tineretului care s-au desfășurat în principalele parcuri din București.

De dimineața și pînă seara, tîrziu după ce a încetat focul de artificii, Bucureștiul a răsunat de cîntec și voie bună. Numai în Parcul de Cultură și Odihnă „Herăstrău", de exemplu, peste 11 000 de elevi din 129 formații artistice au participat la faza pe Capitală a concursului cultural-artistic. Iar la baza sportivă studențească „Lacul Tei" au participat la diferite competiții peste 2 000 de studenți.

Același entuziasm a fost în întreaga țară. La Craiova, în Lunca Jiului, în săli de spectacole, pe estrade special amenajate au evoluat peste 1 000 de artiști amatori din școlile generale de 8 ani. La Constanța ca și în întreaga Dobroge, cluburile, căminele culturale, piețele publice au fost locuri de întîlnire a numeroase echipe culturale.

La Cluj, cîntecele românești și maghiare au răsunat în întreaga regiune.

În Maramureș sau în Dobrogea, la Tg. Mureș sau Suceava, în Iași, Oradea sau Hunedoara, pretutindeni sărbătoarea tineretului a fost o expresie vie a entuziasmului cu care tineretul harnic, hotărît și talentat participă alături de vîrstnici la locurile lor de muncă la realizarea succeselor cu care patria noastră întîmpină cel de al IV-lea Congres al Partidului Muncitoresc Român.

ÎNTÎMPINAREA
[N]GRESULUI PARTIDULUI

esta. la 19 iulie, în țara noastră va avea loc
nent de seamă: cel de al IV-lea Congres al
i Muncitoresc Romîn. Știrea convocării Con-
a fost întîmpinată de toți comuniștii, de în-
stru popor cu mare bucurie. Și așa cum fie-
re noi ne pregătim dinainte pentru a întîm-
are sărbătoare, întregul popor se pregătește
ă în buchet cele mai frumoase rezultate ob-
muncă, în cinstea celui de al IV-lea Con-

RAȘUL DE LA POALELE FĂGĂRAȘILOR.
muncitorii Combinatului chimic își anunță
e dobîndite în îndeplinirea angajamentului
i l-au luat de a depăși producția globală pe
cu 4 milioane lei. Deși sîntem abia în luna
u realizat pînă acum peste 3 100 000 lei.
ÎND CU ACEST AN, lanuri nesfîrșite de po-
pe cuprinsul patriei vor fi recoltate de com-
duse pentru prima oară la Uzinele „Semănă-
din Capitală. Cel mai frumos dar pe care
ii, inginerii și tehnicienii de la „Semănătoa-
să-l facă Congresului este de a realiza la
n număr însemnat din cele 3 000 de noi com-
recoltat porumb, prevăzute în planul de pro-
acestui an.
ULTĂ ÎNSUFLEȚIRE se desfășoară întrece-
listă și în cetatea tractoarelor de la Brașov.
re, din 15 în 15 minute, de pe banda rulantă
cîte un nou tractor, gata să pornească pe
țării.
ĂRNICIE ȘI PASIUNE lucrează și textiliștii
treprinderea „Dacia" din București. La secto-
orie, de pildă, echipa condusă de Gheorghe
a trimis către secția de finisaj cu 68 196 m
mai mult decît se angajase.

a sînt numai cîteva din realizările oamenilor
n cinstea marelui eveniment. Din toate stră-
inia de a contribui cît mai mult la înflorirea
oastre socialiste.

1
Re-
le la
urgic
i 760
p. Ei,
ora-
enajat
n Zi-
s-au
e ser-
op.

2
tineri
galia,
ocali-
l au
recute
sta-
h n ă.
grij
de
arbori

R. 3
s-au
uziasm
ea Zi-
Peste
artici-
mena-
rgeș și
u des-
cîmpe-

R. 4
2 Mai
și la
le stu-
at la
scă pe
-o în
Strun-
de
aceas-
norială

Pagini de glorie

... In jurul focului din poiană, cravatele de la gît, unduite de zefirul de mai, par și ele niște flăcări mici — sînt flăcările angajamentului pionieresc de a deveni cetățeni demni ai patriei dragi, căreia să-i dedice forțele lor și, de va fi nevoie, și viața.

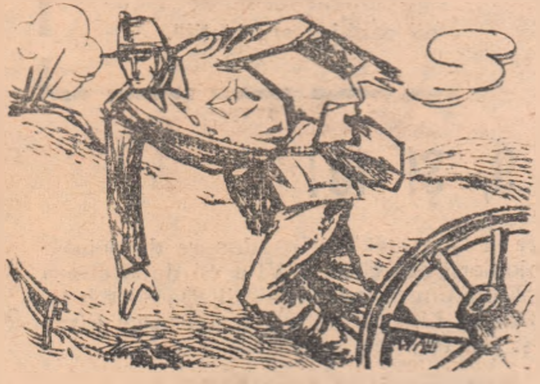
Acestea au și fost, de fapt, ultimele cuvinte ale ofițerului care le-a vorbit. Le-a povestit despre ziua de 9 Mai — **Ziua independenței de stat a Românici** și **Ziua victoriei împotriva fascismului.**

Și colonelul cu privire senină, tînăr încă, le-a povestit despre lupta eroică a poporului nostru împotriva jugului otoman, de războiul de la 1877. În acel an 1877, alături de viteaza armată rusă, ostașii români și-au adus tributul lor de sînge și vitejie la înfrîngerea imperiului otoman. Atunci, cîmpurile de luptă s-au înroșit de sîngele vărsat de ostașii români la Plevna și Grivița, la Rahova, dîndu-și viața pentru scoaterea patriei lor de sub jugul otoman, pentru independență.

Dar, în perioada care a urmat, clasele stăpînitoare au înșelat încrederea maselor populare țărănești și orășenești, care năzuiau să-și vadă satisfăcute cererile lor vitale de a dobîndi pămînt, drepturi și libertăți democratice.

Adevărata independență a fost cucerită în urma insurecției armate din august 1944, inițiată, organizată și condusă de partid. Dictatura militară fascistă a fost răsturnată, iar armata română a întors armele împotriva Germaniei fasciste. În decursul a 260 de zile, cot la cot cu trupele sovietice, pînă la victoria finală asupra fascismului, armata română a luat parte la numeroase bătălii, înscriind în istoria patriei numeroase pagini de vitejie nepieritoare.

Iată mai jos cîteva din aceste nepieritoare fapte de vitejie:

CĂLĂRAȘUL

Întîmplarea pe care am s-o povestesc pe scurt în rîndurile care urmează s-a petrecut în timpul războiului de independență de la 1877, la asaltul cetății Rahova.

... Ordonanțele pornite de la posturile de roșiori și de la bateriile de artilerie din flancul drept al trupelor românești, abia cutezau să mai pătrundă sub grindina de proiectile în mijlocul căreia se afla comandamentul. Și călărașii care purtau ordinele scrise ale comandamentului pe la diferitele puncte ale cîmpului de luptă erau expuși, chiar de la plecare, ploii de gloanțe cu care redutele turcești acopereau pozițiile noastre. De cîtăva vreme, comandantul chiar hotărîse, spre a cruța viața călărașilor — agenți de legătură, să nu mai expedieze nici un ordin. Acum însă, era absolut necesar. Cîteva tunuri trebuiau mutate în mare grabă pe muchia dealului, de unde să bombardeze direct întăriturile otomane. Dar cine să străbată pînă la baterie, prin ploaia de foc?

Un călăraș se înfățișă comandantului:

— Încerc eu...

Ofițerul îl privi lung: un flăcău cu mustața abia răsărită, cu chipul tras de nesomn, dar cu privirea vie.

— De unde ești, băiete?

— Din Romanați...

— Bine. Ia ordinul și încearcă! Dar ai grijă, să nu pați ceva în cale că... De tine depindem noi, toți: și dorobanți, și tiraliori, și călărași... Toți!

Călărașul încercă să se strecoare cu calul, dar neputînd, descăleca în pripă și plecă fugind de-a bușelea, pitulîndu-se pe sub tufele izolate din cîmpie, mușcînd țărîna ocrotitoare ori de cîte ori răbufneau șrapnelele în jur.

... Și tot astfel se întoarse el iute cu ordinul îndeplinit. Cu răsuflarea întretăiată, căzînd jos de oboseală, mai prididi să facă un semn cu mîna sub centură, acolo unde purta răspunsul pentru ordinul dus, și căzu întins în tranșeu.

În aceeași clipă, sus, pe coama dealului, bubuiră deodată tunurile romînești. Ca un omagiu adus bravului călăraș și ca o salvă vestind victoria asupra redutei turcești.

Sub valurile atacatorilor — trupele românești și rusești — împresurată de pretutindeni, Rahova căzu...

GORNISTUL

Ostașii Diviziei 9 infanterie luptau cu eroism, în bătălii extrem de grele, pentru cucerirea dealului Sîngeorgiu. Dealul era puternic apărat de inamic. Numai pentru cucerirea înălțimii cu cota 463 s-au desfășurat zeci de atacuri.

La 26 septembrie 1944, batalionul III din regimentul 36 infanterie a trecut din nou la atac. Ostașii erau obosiți, mulți dintre ei aveau răni ușoare. Ziua era mohorîtă, rece. De sus ploaia se cernea tristă și parcă n-avea de gînd să se mai oprească. În același timp, de pe cota 463, fasciștii împroșcau pozițiile românești cu un potop de rafale de mitralieră.

Era foarte greu de atacat, dar cota aceea trebuia neapărat cucerită.

Și atunci...

Atunci s-a ridicat gornistul regimentului. Era un flăcău simplu, de la țară. Din goarna lui, de cîte ori nu-și îndemnase el tovarășii de regiment la atac! S-a ridicat gornistul și, sub ploaia de foc, a sunat atacul. Și sunetele goarnei i-a îmbărbătat pe ostași. Atunci, din tranșeele pline de apă, s-au ridicat la atac — puhoi nestăvilit — trupele românești. Mereu în frunte, gornistul, flăcăul acela simplu de la țară, suna neîntrerupt semnalul de atac.

O crîncenă încleștare s-a petrecut pe cotă. Disperați că nici tirul neîntrerupt al mitralierelor nu-i puteau opri, fasciștii au trecut la luptele corp la corp. Vitejii noștri ostași s-au luptat ca eroii din poveste. Sub cerul mohorît de toamnă, pe pămîntul scump al patriei, pentru eliberarea căruia luptau, mulți dintre ei au căzut. Sus, pe cotă, a căzut sunînd atacul și gornistul regimentului 36 infanterie, străpuns de gloanțele inamicului. Dar pînă în clipa de pe urmă, el a sunat din goarnă atacul ca dintr-o trîmbiță a libertății, spre groaza inamicului și spre încurajarea a lor săi.

PONTONIERUL

... Noiembrie 1944. Cotropitorii fasciști fuseseră izgoniți de pe pămîntul patriei noastre. Acum, continuînd mai departe lupta dreaptă împotriva fascismului, armatele noastre, alături de cele sovietice, pășiseră pe pămînturile Ungariei și Cehoslovaciei, să ajute și la eliberarea acestor două popoare.

Undeva pe Tisa, lîngă localitatea Tiszalök din Ungaria, ostașii companiei 18 poduri lucrau de zor — în spatele unităților sovietice și române care forțaseră prin lupte grele rîul — la construirea unui pod de vase peste care să treacă armamentul greu și trupele de întărire.

Hitleriștii prinseseră de veste și bombardau acum cu îndîrjire podul, așa că pontonierii români înfruntau nu numai furia rîului umflat de ploi, dar și bombardamentul inamic.

Și trupele din linia întîia aveau nevoie neapărat de întăriri!

Văzînd că nu pot distruge podul prin bombardament, fasciștii au început, atunci, să lanseze mine care, purtate de apele învolburate, să lovească podul și să-l distrugă.

De sus, ploaia rece, de noiembrie, se cernea mereu, udîndu-i pe ostași pînă la piele și îngreunîndu-le și mai mult munca.

Și cum apele înfuriate rupseseră niște legături pe la mijlocul podului, doi ostași încercați, curajoși, se aflau acolo să le refacă și să păzească și podul de eventualele mine trimise de fasciști. Erau ostașii pontonieri Eftimie Croitoru și Gheorghe Stan.

O coloană de artilerie trecea tocmai pe pod și, sub povara tunurilor, podul se lăsă aproape de linia apei. Era însă trainic.

Și deodată... o mină. Venea, neagră ca moartea, direct către pod. Încă puțin și...

— Numai o lovitură directă de cange mai poate salva totul... — gîndi fulgerător Croitoru.

Și conștient că-și va pierde viața, se aruncă cu cangea asupra minei. O explozie uriașă despică crugul. Croitoru dispăru, lovit de moarte și-nghițit de apele nesățiosului rîu. Tovarășul său, Stan, fu și el grav rănit. Pe podul rămas întreg, înaintau însă coloanele de artilerie și trupele române și sovietice de întărire, care l-au pus apoi pe fugă, pe dușman.

METEORIŢII ŞI VIAŢA

Acad. E. MACOVSCHI

Meteoriţii sînt un fel de pietre mai mari şi mai mici care cad pe Pămînt venind din spaţiul interplanetar. Acolo ei se rotesc în jurul Soarelui, la fel cum se rotesc Pămîntul şi alte planete. Dacă în mişcarea sa un meteorit se apropie prea mult de Pămînt, atunci este atras de acesta şi cade pe suprafaţa lui. În drumul spre Pămînt, meteoriţii străbat atmosfera şi, fiindcă se mişcă cu viteze foarte mari, frecarea lor de aer este atît de puternică, încît ei se încing şi devin luminoşi. Noaptea, cînd priviţi cerul înstelat, vedeţi din cînd în cînd cum, deodată apare o dîră luminoasă, care dispare imediat, ca şi cum ar fi „căzut" o stea. **Înseamnă că aţi văzut căderea unui meteorit.** Se înţelege că meteoriţii cad pe Pămînt nu numai noaptea, ci şi ziua, numai că ziua din cauza luminii puternice a Soarelui, căderea lor nu poate fi observată.

Meteoriţii mai mici, trecînd prin atmosferă, se transformă adesea în praf. Meteoriţii mai mari ajung pe Pămînt şi pot fi culeşi şi cercetaţi.

Încă demult, oamenii de ştiinţă s-au întrebat dacă în meteoriţi există unele forme simple de viaţă — de exemplu spori, sau poate chiar unele microorganisme. Faptul că în căderea lor prin aer meteoriţii se încing, nu totdeauna ar putea duce la distrugerea, arderea a tot ce este, eventual, viu în ei. Într-adevăr: miezul meteoriţilor mai mari nu are timp să se încălzească prea tare, chiar dacă suprafaţa lor se încinge, din cauză că meteoriţii străbat atmosfera într-un timp foarte scurt.

Pentru a rezolva problema existenţei vieţii, în meteoriţi s-au făcut numeroase cercetări. Marele savant **Pasteur** a fost primul care a analizat unii meteoriţi din punct de vedere bacteriologic, dar nu a găsit nici o urmă de viaţă. Mai tîrziu, **Galippe şi Souffrand** (în 1921), **Lipman** (în 1932), **Bariev** şi **Mamedov** (în 1962) şi alţii, au reuşit să constate în unii meteoriţi prezenţa unor microorganisme. Era însă surprinzător faptul că microorganismele descoperite de ei în meteoriţi, s-au dovedit a fi la fel cu unele microorganisme terestre, cunoscute demult.

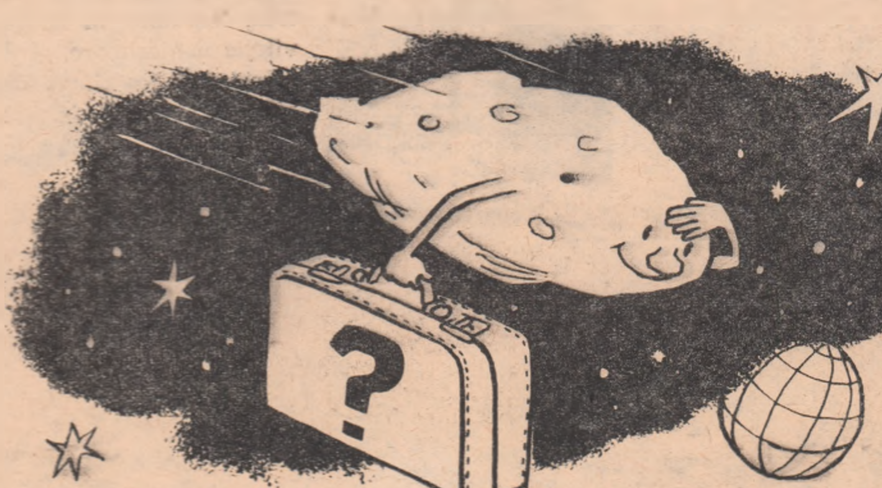
Astfel, s-a pus problema: nu cumva aceste rezultate se datoresc infectării meteoriţilor căzuţi pe planeta noastră prin microorganismele care trăiesc în Pămînt?

Pentru a rezolva această problemă, cercetătorul sovietic **Imşeneţki** a efectuat anul trecut (1964) unele cercetări interesante. El a luat mai multe pietre de tuf, calcar, granit şi le-a încălzit într-un cuptor electric timp de 12 ore la 400°C, omorînd astfel tot ce era eventual viu în ele. Apoi, unele pietre le-a pus la păstrat în vase închise ermetic şi sterilizate în prealabil, iar altele le-a îngropat în Pămînt. După cîteva luni a făcut analiza bacteriologică, scoţînd cu ajutorul unui burghiu special, o parte din miezul pietrelor amintite. S-a constatat că pietrele păstrate după încălzire în cuptor, în condiţii sterile, nu conţineau nici o urmă de microorganisme, pe cînd în pietrele îngropate în Pămînt s-au găsit diferite microorganisme, identice cu acelea care trăiesc în Pămîntul în care au fost îngropate acele pietre.

De aici Imşeneţki a ajuns la următoarea concluzie: pietrele cercetate de el, ca şi meteoriţii căzuţi pe Pămînt, au o mulţime de „fisuri" (crăpături) extrem de fine, prin care microorganismele din Pămînt pot pătrunde pînă la miezul lor. Astfel se explică de ce unii cercetători au găsit în meteoriţi microorganisme identice cu microorganismele terestre.

Rezultă de aici, că pînă acum nu s-a adus încă nici o dovadă că meteoriţii ar putea aduce pe Pămînt unele forme simple de „viaţă extra terestră" (adică forme simple de viaţă din afara Pămîntului). Prin urmare nu se poate vorbi de meteoriţi ca despre „corăbii" cu care unele vieţuitoare simple (spori, microorganisme) ar putea călători prin spaţiul interplanetar, ajungînd astfel pe Pămînt.

De acum înainte, cînd veţi vedea „căzînd o stea", să vă gîndiţi, că aţi văzut căderea unui meteorit şi să vă aduceţi aminte de cercetările care s-au făcut pentru a stabili dacă meteoriţii sînt sau nu sînt un fel de „corăbii cosmice ale vieţii".

UNDE A PLECAT BONDOCEL

(Urmare din pag 1-a)

Tu ce te faci, Botoşanu ?

Aici, la Căpăţineni, pe şosea, în casele oamenilor sau în şcoală este permanent simţită prezenţa şantierului Hidrocentralei „Gheorghe Gheorghiu-Dej". Cea mai mare parte dintre şcolari sînt fii ai constructorilor hidrocentralei.

Şi nu numai atît. Moşneguţu Gheorghe de pildă, Grigoraş Lidia, Gaşpar Irma şi Tănase Marioara se cunosc încă de la Bicaz. Părinţii lor au lucrat pe mai multe şantiere şi, desigur, nu se vor opri aici. Există între ei o solidaritate care îi împiedică să treacă nepăsători peste rămînerea în urmă a unor colegi.

De aceea au fost aproape toţi, nu numai îngrijoraţi de atitudinea lui Botoşanu Gheorghe, dar chiar indignaţi.

Notele de 4 şi 5 înşirate în dreptul numelui său îi sîcîiau pe toţi cei dintr-a VII-a A. Şi parcă numai notele? Dar vorbele cam necontrolate, dar încăierările? Toate acestea i-au făcut să-i sară în ajutor mai adesea decît ar fi dorit însuşi Botoşanu. Numai că eroul nostru, perseverent, trecea din 4 în 5 şi din 5 în 4, ca-ntr-un balansoar.

— Nu vreau să mai stau cu tine în bancă, Botoşene — i-a spus într-o zi Preda Viorica, colega sa. Prea eşti încăpăţînat.

Botoşanu a tăcut. S-a prefăcut, sau nu-i păsa?

Cei din clasă l-au privit — ştiu ei cum — dar el tăcea.

La prima oră de dirigenţie Tănase Marioara s-a oferit să stea cu el în bancă.

— Îţi pun condiţii, Botoşene! Întîi şi-ntîi să nu mă sîcîi cu întrebări în timpul orei. Şi-apoi n-o mai face pe nepăsătorul. De situaţia ta ne e şi nouă ruşine, nu numai ţie.

Întîmplarea s-a petrecut cam pe la jumătatea trimestrului doi. Pînă la sfîrşitul trimestrului Botoşanu şi-a îmbunătăţit situaţia la două materii. Acum, cînd se dă ultimul sprint, ce gînd o fi avînd Botoşanu?

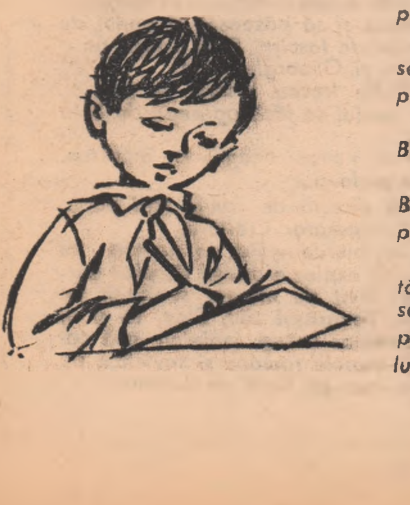
Despre aceste lucruri au discutat un grup de pionieri într-o sală din Şcoala generală de 8 ani din Căpăţineni.

Bondocel, care pînă acum tăcuse, întrebă deodată tare, spre surprinderea celor din jur:

— Tu ce ai de gînd să te faci, Botoşanule?

Botoşanu n-a zis nimic, dar nici Bondocel nu a mai aşteptat răspunsul.

Convins că aici sînt pionieri hotărîţi, care ştiu ce vor şi care ştiu să-şi ajute colegii la nevoie, a plecat liniştit şi a intrat la locul lui în carte.

NOTE DE 8, 9, ŞI 10!

Acesta este angajamentul pe care şi l-au luat într-o adunare de detaşament, la începutul trimestrului III, pionierii din clasa a VI-a. Şi după cîteva zile s-au şi ivit rezultatele muncii fiecăruia dintre noi. Pionierii Vlădulescu M. Valeria, Floroiu Gh. Elena, Cincă M. Elena, Lixandru Gh. Ion, Pătraşcu Ioana şi alţii au obţinut numai note bune şi foarte bune.

TUDOROIU D. NICOLAE,
Şcoala generală de 8 ani, comuna Cremenari, raionul Rîmnicu Vîlcea

DETAŞAMENT FRUNTAŞ

Nici nu se terminase bine trimestrul II că pionierii din detaşamentul nostru s-au şi angajat să obţină note bune pe trimestrul următor, să poarte pe mai departe titlul de „detaşament fruntaş".

Şi n-a trecut mult de la angajamentul luat că notele de 9 şi 10 şi-au şi făcut apariţia în catalog. Le întîlneşti mai cu seamă în dreptul pionierilor Diaconu Ion, Bulugea Tudor, Doanţă Elena, Fică Cornea. Vrem ca pînă la sfîrşitul anului notele de 9 şi 10 să sporească de la o zi la alta.

TUDOR NINĂ,
comuna Mîrşani, raionul Caracal

DORINŢA NOASTRĂ

In clasa a VIII-a sîntem 26 de elevi. Rezultatele obţinute pe trimestrul II ne-au bucurat; nu avem nici un corigent. Elevii din clasa noastră, utemişti şi, majoritatea, pionierii işi îndeplinesc cu cinste datoria de a învăţa. Iată numai cîteva nume de elevi, care au obtinut note foarte bune nu numai pe trimestrul II, dar şi în trimestrul acesta: Costache Marin, Culcea Verona, Andrei Gheorghe, Ivan Georgeta, Andronache Ioana, Şerban Dumitru, Marin Ioana, Ivan Maria.

Dorinţa fiecăruia dintre noi este să ne pregătim cît mai conştiincios pentru examenele care bat la uşă..

MILITARU GHEORGHE,
Şcoala generală de 8 ani, satul Vărniţa, raionul Ploieşti

COLEGUL MEU

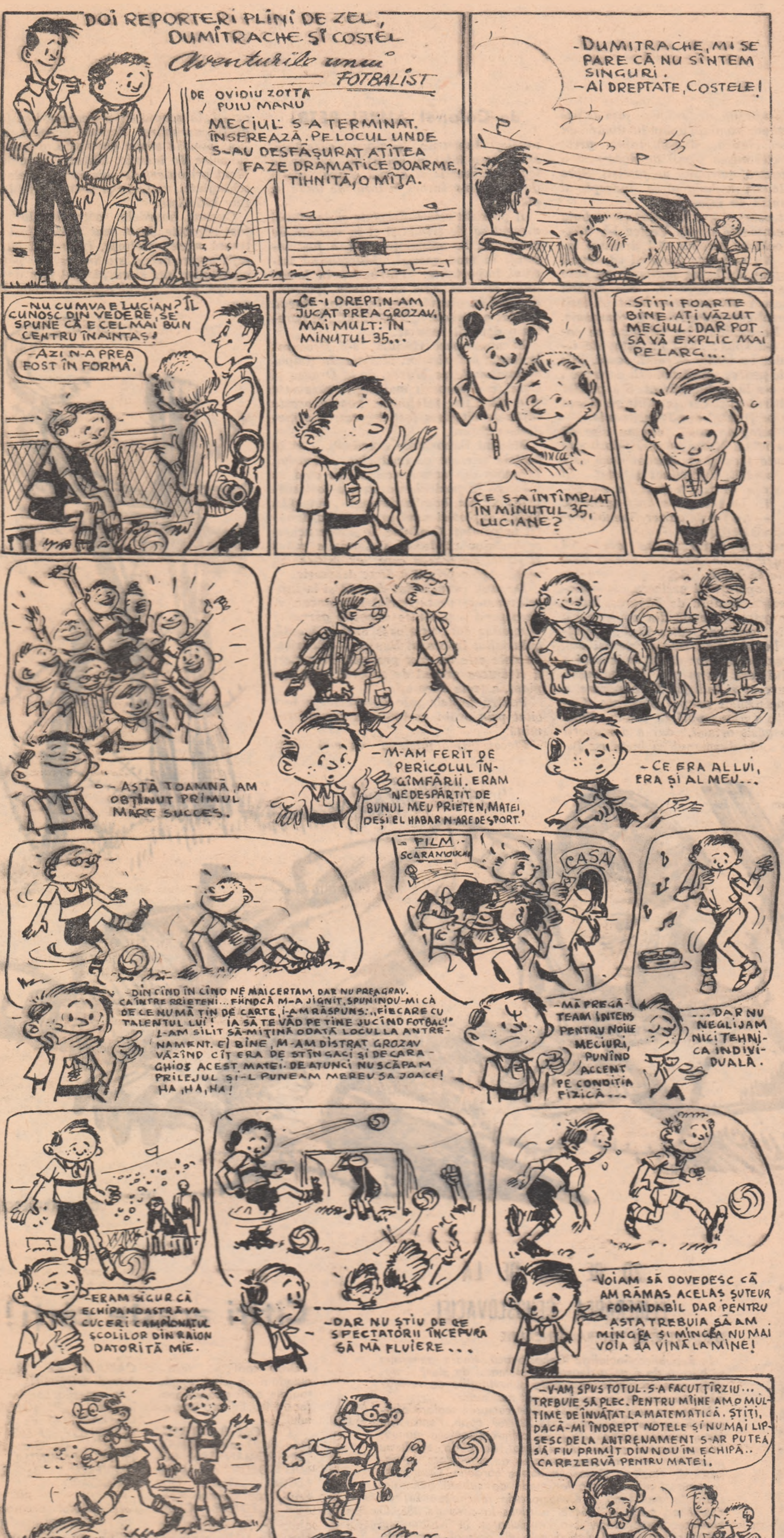

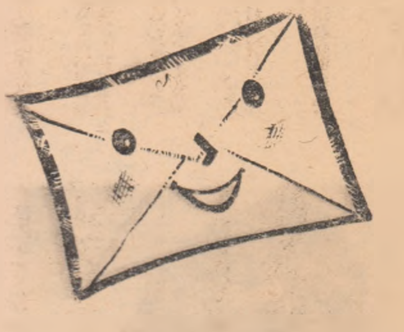
Îl cheamă Blidaru Laurenţiu şi este în aceeaşi clasă cu mine. Are note numai de 9 şi 10. E tare disciplinat şi participă cu dragoste la toate activităţile pioniereşti.

Ori de cîte ori un coleg are nevoie de ajutorul lui, el îi oferă cu plăcere ajutorul nu numai la învăţătură, dar şi la îndeplinirea altor sarcini. Laurenţiu, nu de mult, figurează la panoul de onoare.

Şi care dintre noi nu se străduieşte să-i semene, să fie alături de el, la panou!

ANTON ION,
membru al cercului „Micii corespondenţi", de la Casa pionierilor, oraşul Gheorghe Gheorghiu-Dej

POŞTA REDACŢIEI

„Nu mai este mult pînă la încheierea anului scolar. De aceea ne străduim să învăţăm cît mai bine. Sperăm să n-avem nici un corigent..." — ne scrie pioniera Gavril Dorina, din clasa a VII-a din comuna Lunca, raionul Botoşani. „Examenul de absolvire îl asteptăm cu bucurie. Ne-am pregătit cum se cuvine pentru acest eveniment..." spune în scrisoarea lui pionierul Pătru Constantin, din comuna Redea raionul Caracal. Şi, asemenea scrisori, care vorbesc despre învăţătură preocuparea de seamă în aceste ultime săptămîni de şcoală, au trimis numeroşi pionieri. Iată cîţiva: Năstase Geta, Tibăneşti — Negreşti; Husar Costică — Şerbeni, Reghin; Oprişor V — Oteşani, Horezu; Tudor Georgeta — Ciocăneşti Călăraşi; Tudor Daniel — Alboteşti, Moineşti; Mocanu Rădiţa — Tudor Vladimirescu, Galaţi; Dobrin Ioana — Balinteşti, Bujor; Măciuceanu Ana — Frînceşti, Rîmnicu Vîlcea; Chivu Gheorghe — Oveşelu Olteţu; Gafar Saime — Valea lui Traian, Medgidia; Duca Alexandru — Saele, Tr. Măgurele; Tarbac Ion — Negoeşti, Gilort; Roşu Marioara şi Dumitraşcu Vica — Buzescu, Alexandria; Marin Mihaela şi Marin Ofelia — Stoeneşti, Caracal; Neagoe Gheorghe — Olanu, Drăgăşani; Gheorghiu Gherghina — Dragu, Făurei; Anitaş Gheorghe — Apa, Satu Mare; Cazacum Ion şi Lupu Constantin — Slătioara, Horezu; Murăruş Mihai — Buneşti, Rm. Vîlcea; Prefac Ileana — Nevoiaşi, Cislău; Hoajă Maria — Sudiţi, Feteşti; Grigore Nicoleta — Bucureşti; Bota Marinela — Sînmihaiul de Cîmpie, Bistriţa; Dobre Nicolae — Măglaşi, Rm. Vîlcea; Popa Florin — Piteşti; pionierii şcolii din Socrujeni — Botoşani; Iova Gheorghe — Ginta, Salonta; Iliuţ Chivuţa — Răşinari, Sibiu; Sălan Vasile — Terpeziţa, Craiova; Brudi Ana — Bistriţa; Sorescu Georgeta — Craiova; Bădescu Gheorghe — Ergheviţa, Tr. Severin; Stanca Sofica — Dorna Arin, Vatra Dornei; Ştefanovici Golub — Moldova Nouă — Banat; Ganea Letiţia — Tîrnăveni; Puiu Rodica — Corlăţel, Vînju Mare; Mocofan Cornelia — Deta; Crînganu Eugenia — Brăhăşeşti Tecuci; Gavrilă Ion — Piua-Petrii, Feteşti; Păiuş Gheorghe — Paşchii, Tg. Cărbuneşti; Achim Marioara — Răşinari, Sibiu; Cîndea Elena — Mărgineni, Bacău; Vasiloaie Georgeta — Albeşti, Ploieşti; Ghinea Tincuţa — Cîrlomăneşti, Tecuci; Ţaţa Georgeta — Sibioara, Medgidia; Szedlacsek Ştefan — Tg. Mureş; Tiţa Victoria — Fărcaşele, Caracal; Apostol Constantina — Costache Negri, Galaţi; Badon Adriela — Oradea; Sandu Gherghina — Oarja, Piteşti; Rotaru Gabriela — Oradea.

Aşteptăm viitoarele voastre scrisori, din care am fi bucuroşi să aflăm că aţi încheiat anul şcolar cu note bune, că pentru vacanţă v-aţi propus cele mai interesante acţiuni, excursii, drumeţii, vizite, serbări etc.

Cu bine,
REDACŢIA

Caporal la 9 ani

de Colonel AUREL PETRI

Dacă ar fi poveste ar începe ca toate poveştile: A fost o dată ca niciodată...

Dar sînt întîmplări adevărate, despre un om adevărat, care a văzut lumina zilei nu într-un palat de cleştar, ci într-o căsuţă sărăcăcioasă dintr-un sat pierdut în stepa dobrogeană.

De mic a rămas fără părinţi. Pînă la 7 ani a fost crescut de o rudă. Nu începuse încă să silabisească abecedarul cînd a fost nevoit să intre argat. Păzea viţeii moşierului dintr-o comună vecină pentru un boţ de mămăligă, alerga pe arşiţă şi pe ploaie, din zori pînă în noapte.

Erau vremuri de cruntă urgie. Hitleriştii jefuiau bogăţiile ţării. Oamenii muncii duceau o viaţă de neagră mizerie. Mulţi colindau ţara în căutare de lucru.

Năpădit de necazuri şi nevoi a pornit în lumea mare şi copilul Lungu Marin, căci aşa îl chema pe omul nostru adevărat. A pribegit din sat în sat. Lihnit de foame, a bătut şi la poarta Regimentului 40 infanterie din Medgidia. Aici s-a găsit o inimă duioasă care l-a adăpostit.

Aşa a început pentru micul Marin o altă viaţă. Nu mai bună decît cea dinainte, căci pe atunci viaţa în armată era tare grea, soldaţii erau bătuţi şi batjocoriţi. Dar lui Marin i-a fost mai uşor. Mic cum era şi-a atras dragostea soldaţilor, care îl aveau prietenul lor.

Nu fugea de muncă. Era săritor la toate, chiar şi la treburi care depăşeau puterile lui. Începuse să înveţe carte, să pătrundă tainele meseriei armelor. Şi tare mîndru mai era de straiele ostăşeşti pe care le îngrijea cu multă atenţie. Se simţea legat pentru totdeauna de noii lui prieteni. Curînd însă, prieteniu lor avea să fie pusă la grea încercare.

...Era pe la începutul lui septembrie 1944. Însufleţită de dragoste faţă de patrie, armata romînă, umăr la umăr cu armata sovietică, duceau lupte grele pentru eliberarea părţii de nord-vest a ţării noastre, cotropită de fascişti. Spre aceste locuri trebuia să se îndrepte şi Regimentul 40 infanterie.

Micul ostaş a fost anunţat că trebuia să se reîntoarcă acasă. Vestea l-a mîhnit, în ochi au început să-i şiroiască lacrimile. Nu se putea despărţi de bunii lui prieteni, de haina militară pe care începuse s-o îndrăgească. S-a hotărît să urmeze regimentul pe front. A ieşit la raportul comandantului de companie. Acesta l-a ascultat, l-a mîngîiat pe obraz şi i-a spus: „Eşti un ostaş de ispravă, dar va trebui să rămîi acasă. Eşti prea mic pentru un război atît de mare". Dar nu s-a lăsat înduplecat. S-a pitulat în coviltirul unei căruţe militare şi aşa a ajuns pe frontul din Transilvania.

Unui ostaş de nouă ani nu i se dă arma în mînă. Multe lucruri folositoare însă poate face şi el. Numai dacă este inimos, hotărît, disciplinat şi isteţ. Şi micul oştean, Marin, tocmai aşa s-a dovedit a fi. La început a fost agent de legătură — un fel de curier. Treabă importantă, dar simplă.

Curînd însă, o întîmplare avea să-i răscolească inima, să-i dea puteri de-a se avînta în luptă. Regimentul era încleştat în operaţiuni grele cu cotropitorii hitlerişti, la nord de Făgăraş. Într-o seară, o grupă formată din opt ostaşi a plecat în cercetare, către liniile inamicului. În zori s-au întors numai doi. Pierderea prietenilor dragi, îndeosebi a ofiţerului care l-a primit în regiment, l-a îndurerat şi îndîrjit. De supărare, a plecat pe urmele grupei dispărute. Tiptil, tiptil, a ajuns pînă în prima linie. Nu şi-a găsit ortacii, dar a descoperit locurile unde duşmanul îşi instalase tunurile, tancurile şi două cazemate. După ce a tăiat cu briceagul un fir de legătură inamic şi a luat cîţiva metri de sîrmă, s-a întors la locul de unde a plecat.

A povestit cele întîmplate şi de atunci a cerut să fie trimis şi el în misiuni de cercetare. La stăruinţele lui, a fost instruit în mod special, îndeplinind misiuni importante. Pătrundea în locuri unde cei mai mari nu puteau pătrunde. Mai în glumă, mai în serios, cineva i-a dat o poreclă: „Nevăzutul". Şi porecla a devenit renume.

În numeroase rînduri s-a strecurat în liniile hitleriştilor. Mai ales în timpul acţiunilor de pe Mureş, de la Oradea şi Carei, a descoperit mai multe cazemate şi a tăiat fire telefonice. Pentru aceste fapte de vitejie a fost decorat cu o medalie militară.

Misiuni importante a îndeplinit şi în luptele purtate pe teritoriul Ungariei. Într-una din aceste acţiuni, pe cînd se întorcea în poziţiile noastre, a fost surprins de un bombardament puternic. Suflul exploziei unui proiectil l-a doborît la pămînt. O ploaie de schije ucigaşe brăzdau văzduhul. Cu greu a putut fi salvat de ostaşii care au rămas în viaţă. Aşa a primit a doua decoraţie.

De mult curaj a dat dovadă şi în luptele purtate pe teritoriul cehoslovac. A descoperit mai multe depozite germane şi a adus date preţioase asupra inamicului aflat în oraşul Bansca — Bistrica. Faptele sale au fost preţuite. Pe umeri îi strălucea gradul de caporal, iar pe piept, a treia decoraţie.

Pentru faptele sale de eroism a fost citat prin ordin pe întreaga armată romînă.

Plecat într-o misiune cu mai mulţi ostaşi, în scopul de-a descoperi şi fotografia un mare depozit german, a ajuns pînă la sîrma ghimpată, dar a fost surprins de inamic, hăituit cu cîini şi făcut prizonier. Au urmat zile grele de schingiuiri, mizerie şi foame prin lagărele hitleriste.

Curînd, hoardele cotropitorilor au fost zdrobite. La 9 mai 1945 a fost obţinută marea victorie. Împreună cu vitejii noştri ostaşi s-a întors în patrie, cu fruntea sus şi cu pieptul plin de decoraţii, şi el, micul caporal Lungu Marin.

Desen: Gh. MARINESCU

20 DE ANI DE LA ELIBERAREA CEHOSLOVACIEI

Blocuri noi la Praga.

GRIJA PENTRU TÎNĂRA GENERAŢIE

În Republica Socialistă Cehoslovacă, tînăra generaţie se bucură de o grijă deosebită. Numărul de elevi şi studenţi care frecventează şcolile şi instituţiile de învăţămînt superior devine an de an tot mai mare.

Numai în anul şcolar 1963—1964 cursurile şcolare obligatorii au fost frecventate de 237 969 copii. Pentru toţi elevii şcolilor elementare şi de cultură generală manualele se acordă gratuit. Anul trecut, de pildă, elevii au primit un număr de şase milioane de exemplare, în valoare de cincizeci şi şase milioane coroane. Creşte necontenit şi numărul şcolilor medii de cultură generală. Dacă în anul 1950 în Cehoslovacia funcţionau 251 de asemenea şcoli, în 1964 el a ajuns la cifra de 386. O creştere asemănătoare s-a înregistrat şi în învăţămîntul tehnic şi profesional. Astăzi, cele 681 de şcoli medii tehnice şi profesionale cu 10 965 de clase cuprind 302 224 elevi.

Toate acestea constituie pentru poporul cehoslovac încă un prilej de mîndrie.

Citiţi aceste cărţi!

Dragi copii, vă recomandăm să citiţi următoarele cărţi apărute mai recent în „Editura tineretului":

„UN OM ÎN FURTUNĂ" de Dumitru ALMAS, „UN ROMÂN SPRE POLUL NORD" de Aurel LECCA, „OMUL DIN PARC" de George NESTOR", „ZINELE CĂLĂTORESC CU ACCELERATUL" de Virgil CHIRIAC, „ÎNTR-O SEARĂ DE PRIMĂVARĂ" de Mihnea MOISESCU, „BRISTENA, FIICA DACILOR" de David SAVA, „POVESTEA FURNICUŢEI ŞI A FURNICARULUI" de Natalia Attardi DONNINI.

În colecţia cărţilor ştiinţifice: *„PSIHOLOGIE DISTRACTIVĂ" de K. K. PLATONOV, „FIZICA ŞI MUZICA" de Gleb ANFILOV, „PĂMINTUL ŞI UNIVERSUL" de S. L. VALDGARD.*

În ajutorul programelor voastre artistice a apărut un nou volum *„PENTRU SERBĂRILE PIONIEREŞTI"* şi două cărţi cu piese de teatru: *„SUS CORTINA! de Vasile Cojocaru şi „TEATRU PENTRU CEI MICI".*

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti Piaţa „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40631